

VI. VÁLÁS – ÚJRAHÁZASODÁS

305. Válás (1)

Amit azért az Isten egybeszerkesztett, ember el ne válassza. – Máté 19,6

Kenneth Hagin tiszteletes gondolatai folytatódnak alább:

‘Mózes, Jézus és Pál apostol egyaránt foglalkozik a válás témájával. A farizeusok Jézust sarokba akarták szorítani, ezért megkérdézték a válásról, ami kiélezett kérdés volt akkoriban. A zsidók tudták ugyan, hogy akármilyen ok miatt nem lehet elküldeni az asszonyt, mégis elterjedt szokás volt, hogy bármilyen kis hiba ürügyén elküldték. Mondvacsinált okokból való levelet írtak, és a feleségüket eltávolították a házból.

„És hozzá mentek a farizeusok, kísértvén őt és mondván: Szabad-e az embernek az ő feleségét akármilyen okért elbocsátani? Ő pedig felelvén, monda: Nem olvastátok-e, hogy a Teremtő kezdetől fogva férfiúvá és asszonnyá teremté őket, és ezt monda: Annak okáért elhagyja a férfiú atyját és anyját; és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté. Úgyhogy többé nem kettő, hanem egy test. Amit azért az Isten egybeszerkesztett, ember el ne válassza. Mondának néki: Miért rendelte tehát Mózes, hogy váló levelet kell adni, és úgy bocsátani el az asszonyt? Monda nékik: Mózes a ti szívetek keménysége miatt engedte meg néktek, hogy feleségeiteket elbocsássátok; de kezdetől fogva nem így volt. Mondom pedig néktek, hogy aki elbocsátja feleségét, paráznaság okán kívül, és mást vesz el, házasságtörő; és aki elbocsátottat vesz el, az is házasságtörő.” (Mát. 19,3-9)

Ha Isten így rendelte, akkor ezután nem küldjük el a feleségeinket! – mondták. De akkor miért mondta Mózes, hogy váló levelet kell adni? Hiszen Isten *nem válásra* tervezte a házasságot! Ha nem jön közbe a „kígyó” (1Móz. 1-2 fej.), akkor a Szent Szellem pecsétjével jóváhagyott és egybeszerkesztett házasság *egy életre szól*. A házasság Isten előtt *szentség*, és nincs alternatívája. Isten így rendelte: ketten lettek egy testté!

Jézus kiigazította a farizeusokat: akármilyen okkal nem bocsáthatják el a feleségüket! Ők erre megjegyezték: akkor nem jó dolog megházasodni, és széledni kezdtek. Nem Isten engedte meg nekik a válást. Mózes a *szívük keménysége* miatt volt kénytelen engedélyezni. Nem lehet tehát apró-cseprő dolgok miatt váló levéllel elküldeni a feleséget, csakis *paráznaság* miatt. Jézus azt mondta, hogy Ő irgalmasságot gyakorolni jött, és nem ítéletet tartani. Megjegyzendő, hogy akko-

riban a házasságtörő asszonyokat gyakran megkövezték, és nem váló levelet írtak nekik.’

306. Válás (2)

Ha ellenben a hitetlen elvállik, válják el, nincs rabszolgasorsra kárhozzátva a férfi- vagy nőtestvér az ilyen dolgokban. – 1Korinthus 7,15 (Csia fordítás)

Isten szótárában nem található meg a válás szó. Ő a házasságot egy *egész életre* tervezte, s nem arra, hogy alkalomadtán felbontsuk, és újabbakat kössünk. Az Újszövetség egyetlen helyen említi konkrétan a válást: ha világiként kötöttél házasságot, majd újjászületve az Úrba kerültél, akkor a *hitetlen párod*, ha akar, elválhat tőled. (1Kor. 7,15)

De van olyan eset is, amikor az egyik fél – általában a feleség – hosszan tűr, pokol az élete, a Bibliát dugdosnia kell társa elől, és napi *brutalitásokban* van része. Hol a határa a tűrésnek? Joga van-e a feleségnek azt mondani, hogy ebből elég, elválok, és új életet kezdek? Minden bizonnyal nem akarja Isten, hogy a gyermeke egy ennyire *elmérgesedett*, olykor életveszélyessé vált helyzetben maradjon élete végéig.

A válás mindig *sebeket* okoz, úgy a házastársakban, mint a gyermekeikben, és ez nem Istentől való. De Ő *szabad akaratot* adott szeretett teremtményének, hogy súlyos helyzetben úgy döntsön, kilép a házasságból. (1Kor. 10,23) Többéves gyötördés helyett kevesebb seb keletkezik, ha hamarabb rászánja magát erre a lépésre a szenvedő fél. És Isten meg fogja őt segíteni. Az elvarratlan szálakat feltétlen el kell varrni, mert ha azok tovább feslenek, óhatatlanul felszakítják a behegedő lelki sebeket. A válás okozta sebek – az Úr kegyelméből – idővel begyógyulnak.

Egy hitetlen, ördögi társsal nem könnyű együtt élni. Az eltűró félen múlik, hogy mikor fogy el a türelme. Ha minden kötél szakad, és alapos mérlegelés után a válás mellett döntesz, akkor átkerülsz Isten *tökéletes* akaratából a *megengedő* akaratába. Miután elváltál, számolnod kell azzal, hogy elkezd *megbélyegezni* a világot, az ismerőseid, sőt egyes felekezetek is. De egy teljes-evangéliumi gyülekezetben az elválnak vigaszt, biztatást, támaszt kell kapnia. Az Úr továbbra is ugyanúgy szereti az elváltat, mint annak előtte, mert az Atya kötelékéből nem esett ki.

Ha akkor váltál el, amikor még *nem* voltál az Úrban, ne is foglalkozz vele. Amikor *újjászületél* Krisztusban, minden régi dolog *elmúlt*. (2Kor. 5,17) Ennek a megértése nagy megkönny-

nyebbülést ad. Egyszerűen hagyd figyelmen kívül, hogy milyen is voltál az újjászületésed előtt.

307. Válasz (3)

... aki [Jézus] minket megtisztítván, leült a Felségnek jobbára a Magasságban. – Zsidó 1,3

Minden szakadás, válás gyűlöletes Isten előtt. Ilyenkor *szívek szakadnak* meg, életek törnek ketté, és számtalan seb keletkezik. A válás, a megtört szív nem Isten akarata, de van rá *bűnbocsánat*. Ezt gyakran tévesen ítélik meg az emberek. Ha valaki hosszú mérlegelés után úgy dönt, hogy elválik, s végigjárja azt a nehéz utat – még ha sok kárral jár is –, nem jókedvből teszi.

Isten, aki látja a szíveket, mindent tud. A bűnbocsánat a válásra is vonatkozik, mert Krisztus szent vére tisztára mosott minden bűntől az újjászületéskor. Miért mondják egyesek tévesen mégis azt, hogy a válás halálos bűn? Jézus szent vére talán nem elég jó egy megtisztításra? Írd fel ezt szíved táblájára, és vigasztaljon Isten Igéje. (Ef. 1,7. Kol. 1,14.)

A kegyelemről szóló legújabb tanítások világosságot hoznak arról, hogy Jézus értünk kiontott drága szent vére a múlt, jelen és jövő vonatkozásában is megtisztított minden bűntől. (1Ján. 1,7) Ez hasonlatos az autó ablaktörlőjéhez, amely folyamatosan töröl. A „minden” magába foglal kicsi és nagy bűnt egyaránt. A „megtisztít” azt jelenti, hogy *nyom nélkül eltüntet*, és Isten a szent vérén keresztül szeplőtelennek lát.

A válás nem Istentől van, de vajon az elvált keresztény elszakad-e Istentől? Nem, ugyanúgy Isten gyermeke *továbbra is!* Az Úr soha nem hagy el, a legnagyobb bajban áll a legközelebb hozzád. (Ésa. 43,1-4) Akkor segít leginkább, amikor a legnagyobb szükséged van rá. Isten nem hagy el soha. Ő átsegít a nehézségeken. Nem az Úr az, aki a válás miatt hátrányosan megkülönböztet.

Jézus azért jött, hogy a töredelmes szívűeket *meggyógyítsa*. (Luk. 4,18) Ki tud ilyenkor a leginkább segíteni? Egyedül Jézus Krisztus! Egy elváltat *nem megítélni* kell és kirekeszteni, hanem Jézushoz még közelebb vezetni. Ádám bűnesete után Isten sem hagyta el a bukott embert, hanem azonnal a teremtménye után nyúlt, és kigondolta a megoldást – a megváltás hatalmas tervét! (1Móz. 3,15)

Isten nem hagy el, bármin is kell végigmenned! Légy bátor és erős! (Józs. 1,9) Nem az a meghatározó, mi rosszat tettél az életben, hanem az, hogy ki vagy te Krisztusban. Ennek

felismerése belső tartást ad neked, ha megérted és tudatosítod magadban, hogy te győztes és áldott vagy a Krisztusban! (Fil. 3,13. 1Ján. 4,4)

308. Irgalmasság

Irgalmasságot akarok és nem áldozatot... – Máté 9,13

Napjaink kihívása és a Gyülekezet állapota miatt a házasságon túlmenően a válás és az újránházasodás témájával is szükségszerű foglalkozni – vallja Kenneth Hagin. A válás és újránházasodás problémája mára világméretűvé nőtte ki magát.

Kenneth Hagin bibliatanító a *Házasság, válás és újránházasodás* című könyvének megírása kapcsán – amelyből most részletek következnek – három fő szempontot említ:

– a *szétszakadt* család fájdalmának ismerete, mivel öt éves korában édesapja elhagyta a családot;

– egy csodálatos házasság *örömeinek* tapasztalata, hiszen feleségével ugyanis részesei voltak egy olyan boldog házasság áldásainak, amit Isten szeretete irányított;

– végül az *evangélium szolgálójaként* is indítatva volt, mint aki isteni elhívásból Isten Igéjét minden dologban a legfelsőbb vezetésnek és hatalomnak tartotta.

Számos esetben látta a válások *áldozatait*, akiket fájdalommal, gyötrellemmel és kárhozzátással sújtott az Ige félreértelmezése, a törvényeskedő hiedelmek és a „vallásos” gondolkodás. Látott olyanokat, akik úgy érezték, a Krisztust képviselik, amikor megvádolják azokat, akik elváltak és újránházasodtak, úgy kezelvén őket, mint „másodosztályú” keresztényeket, mint akik elkövették a megbocsáthatatlan bűnt. Ezek a bírák nem hasonlítottak a Krisztushoz abban az *irgalmasságban*, amivel Ő szolgált az emberek felé.

Másrészt viszont látott olyan párokat, akik keresztényeknek vallották magukat, a házasságukat mégis „könnyen jött, könnyen megy” elven kezelték. Nem támogatta ezt a fajta hozzáállást, az *odaszánás hiányát*, amit, úgy tűnik, manapság sajnos sokan osztanak a gyülekezetekben.

A hívők a különböző felekezetekben különféle tanításokat kapnak, de saját maguk nem igazán gondolkodnak el ezeken. Általában elfogadják, amit mások mondanak, és ez nagy hiba. Soha ne kövessünk tanításokat anélkül, hogy saját magunk ne tanulmányoznánk az Ige tükrében az adott kérdést, mivel bizonyos tanok követése olykor végzetessé is válhat.

309. A hűtlen feleség (1)

Te házasságtörő asszony! Férfje helyett idegeneket fogad el! – Ezékiel 16,32

‘Fiatal szolgálóként – vallja Hagin – nem volt okom sokat gondolkodni a házasság, válás és az újránházasodás témájáról. De aztán három eset miatt évekig elmélkedtem ezeken. Mégis, ha megpróbálnám értelmezni az 1Korinthus 7-et annak a fényében, amit Jézus a Máté 19-ben mondott, reménytelenül összezavarodnék. Elsőre úgy tűnik, mintha Pál ellentmondana Jézusnak, ugyanis egy „kivétellel” szolgál, amit Jézus nem ismert el. Csak miután néhány „valódi” élethelyzettel találkoztam, lettem képes válaszni erre a látszólagos ellentmondásra.

A városunkban élt egy fiatal vállalkozó, aki huszonkét évesen elvett egy helybeli nőt. Mint kölyök emlékszem a szóbeszédre, ahogy mondogatták az emberek:

– Miért házasodott össze ez a derék keresztény (kereszténynek nevezték, mert gyülekezetbe járt) fiú azzal a nővel? Nem tudja, milyen nő az?

Prostituált volt ugyanis. A férfi egy burokbán élt addig, és ez túlságosan naivvá tette. Az asszony ráakaszkodott, azt gondolván, hogy a férfi neve egy kis tisztességet ad neki. Négy-öt évig házasok is voltak.

Közben egyfolytában beszéltek róla a háta mögött, kinevették, mivel az asszony továbbra is kapcsolatot tartott fenn más férfiakkal. Láthatólag fel sem tűnt neki, hogy valami nincs rendben. Végül az asszony eltűnt a városból, elszökött valakivel, akivel a *házassága alatt* is viszonya volt. Senki nem hallott róla többet.

A férfinak összetört a szíve. Folyton csak sírt. Az ismerősei közül egy-kettő elkezdett vele beszélgetni, és elmondták neki, mit is művelt az asszony. Tizennyolc éves lehettem, amikor elmondta nekem, hogyan érintette, amit megtudott a feleségéről: – Alig akartam elhinni, de igazuk volt. Túl naiv voltam, és elvakult.

Miután elvált, üdvösségre jutott a város egyik teljesevangéliumi gyülekezetében. Ennek a gyülekezetnek a tanai szerint mivel elvált, nem házasodhatott újra, mint keresztény. Viszont, ha még üdvösségre jutása előtt házasodik újra, azt elfogadták volna. A bensőmben tudtam: ez a fajta teória sántít. Mivel megtanultam követni a szellememet, valami a bensőmben azt mondta, hogy *újra megházasodhatna.*’

310. A hűtlen feleség (2)

... Menj el újra, szeress egy asszonyt, akit szeret az ő társa... –
Hóseás 3,1

‘Ez a férfi – az előző szakasz szereplője – nem volt megke-
resztelkedve a Szent Szellemmel, nem szólt nyelveken. De üd-
vözült, és a teljesevangéliumi gyülekezetet látogatta, sőt zongor-
rázott az alkalmakon.

Időközben visszaköltözött a városba a diákkori szerelme,
aki még nem volt férjnél. Valaki elhívta a gyülekezetbe, és
üdvösséget nyert. (Felismerte, hogy csupán gyülekezeti tag volt
azelőtt, de nem született újjá). Mivel ő is zenélt, felváltva
zongoráztak. A zene közös szeretete összehozta őket, és egyre
többet időztek egymás társaságában. Újra lánggra lobbant az
iskoláskori szerelem. Gyanútlanul elmentek a pásztorhoz, hogy
megkérjék, adja össze őket.

A pásztor azt mondta nekik: – Ó, ezt nem tehetitek. Mind
a ketten a pokolba kerülnétek!

Nem értettem egyet vele, de nem akartam egy pásztorral
vitatkozni. Megtanultam *tisztegni* az előjárókat. Mivel, mint fia-
tal szolgáló, nem is tanulmányoztam az Igét a házasság, válás és
újraházasodás témáját illetően, inkább csendben maradtam.

Aztán az a pásztor, aki a házasságukat ellenezte, elment.
Mielőtt az új pásztor elfoglalta volna a helyét, néhány héten
keresztül vendég prédikátorok szolgáltak. És ez idő alatt ez a
pár *összeházasodott*.

Mikor az új pásztor odakerült, a világon semmit nem tu-
dott róluk, folytatták a zenélést, csakúgy, mint a tanítást a
vasárnapi iskolában. Senkit nem zavart. Az új pásztor azonban
csak egy kis ideig maradt, az Úr máshová hívta őt. Felkérték
tehát a régi pásztor, hogy jöjjön vissza, és vezesse a gyüle-
kezetet, ő pedig elfogadta a megbízást.’

311. A hűtlen feleség (3)

*A bölcsék ajkai tudást hintenek; de a bolondok szíve nem
helyes. – Példabeszédek 15,7*

‘Akkoriban én (Hagin) egy kis nyáját pásztoroltam, de né-
ha meglátogattam ezt a gyülekezetet. Egy nap a pásztor azt
mondja nekem:

– Tudod, hogy összeházasodtak?

– Tudom.

– Ez a gyülekezet még csak néhány éves, ezért – nehogy
szakadást okozzák, – annyiban hagyom.

Azt gondolta (tévesen), elhibázták, és a pokolba kerülnek, ha meghalnak.

Amikor legközelebb arra jártam, feltűnt a pásztor gondterhelt ábrázata.

– Mi a baj? – kérdeztem.

– Hát – mondta –, nem értem.

– Mit nem értesz?

– Emlékszel arra a párra a gyülekezetemben: a férfi elvált volt, a hölgy meg hajadon? Mégis összeházasodtak, és én csendben maradtam, mert nem akartam szakadást.

– Szóval – folytatta –, ez a pár részt vett az egyik ébredési összejövetelen, és mindketten megkapták a Szent Szellem keresztséget, miközben házasságtörésben élnek!

– Tényleg?

– Igen, mindketten elkezdtek nyelveken szólani. Egyszerűen nem fér a fejembe. Miért keresztelte meg őket Isten a Szent Szellemével, mikor házasságtörésben élnek?

Ahogy már mondtam, magam is sokat gondolkodtam e felől, de nem szóltam semmit.

– És azóta már rájöttél?

– Az egyetlen magyarázatom (neki kellett „megmagyaráznia”; nem az Úrnak megmondania) az, hogy Isten úgyis tudja, hogy mindenképpen a pokolba kerülnek, amikor meghalnak. Így hát, ahogyan csak tudja, megáldja őket még ebben az életben.

Egy szót sem szóltam, de elgondolkodtam! Magamban arra jutottam, hogy ez *ostobaság*. Mikor elhagytam azt a pásztori hivatalát, azt mondtam magamnak: „Utána fogok járni ezeknek. Nem tudom, mit mond a Biblia a dologgal kapcsolatban, mert nem igazán vizsgáltam meg eddig. De meg fogom vizsgálni.” (Ef.4,14)

312. Elmegy a feleség (1)

... mert mindentudó Isten az Úr, és a cselekedeteket ő ítéli meg. ...és a roskadozókat erővel övedzi fel... – 1Sámuel 2,3-4

‘Egy másik eset szintén arra ösztönzött, hogy tanulmányozzam a házasság, válás és újránházasodás témáját.

Egy pásztor, az Evangélium szolgálója, öt gyerekekkel maradt magára, miután a *felesége megszökött* egy másik férfival. Előzőleg ezt már kétszer is megtette, de a férj ismételten visszafogadta. Gondolom, a gyerekek kedvéért. Végül aztán úgy ment

el, hogy nem is akart visszajönni. Így hát a férj *öt gyerekekkel* magára maradt.

A legidősebb tizenkét éves lehetett, a legkisebb másfél év körüli. Ha nem házasodik újra, megmaradhatott volna pásztornak a felekezetében. De egy férfinak, aki negyven év alatti, és ráadásul öt gyereke van, szüksége van feleségre. A gyerekeknek meg szükségük van édesanyjára. Tehát *újra megnősült*, és ezért lemondásra kényszerítették. Egy teljesevangéliumi felekezet tagja volt, és vissza kellett adnia az igazolványát. Nem lehetett többé közösségben az atyafiakkal.

Mihez kezdjen? Isten *prédikálni hívta* el. Nos, elkezdett alkalmakat tartani egy középiskola tantermében. Az emberek jönni kezdtek, és nemsokára százával jöttek. Rövidesen az övé volt az egyik *legnagyobb gyülekezet* a városban. A legtöbb teljesevangéliumi prédikátor elítélte őt. Azt mondogatták:

– Hogy áldhatja meg Isten? Hiszen házasságtörésben él.

Egy pásztor azonban, ugyanebből a felekezetből, ezt mondta róla:

– Mikor a felesége harmadszor is elhagyta, elmentem hozzá, hogy segítsék, ha tudok. A kocsija a feljárón állt. Bekopogtam az elülső ajtón, de senki nem válaszolt. A gyerekek iskolában voltak, kivéve a legkisebbet, aki még csak tizennyolc hónapos volt. Tudtam, hogy otthon kell lennie, mert az autója a feljárón állt. Körbementem, hátulra, és ott találtam *magába roskadva* a hátsó verandán a kicsivel az ölében. A gyerek sírdogált.

– Soha nem tudnám elítélni. Tudom, hogy a gyerekeinek szükségük van *anyjára*. Neki meg szüksége van egy *feleségre*. Nem értem, hogy van ez, mert nem egyezik meg azzal a tanítással, amit kaptam, de nem ítélem el.'

313. Elmegy a feleség (2)

Te kicsoda vagy, hogy kárhoztatod a más szolgáját? Az ő tulajdon urának áll vagy esik. De meg fog állani, mert az Úr által képes, hogy megálljon. – Róma 14,4

‘Nem sokkal ezután tartottunk egy kétnapos Biblia-konferenciát, ahol a gyülekezeti vezetőnk is prédikált. Utána a gyülekezetem tagjai megkérdeztek a dolog felől, mivel hallottak róla. Megismételtem, amit a vezető mondott.

Megkérdeztek: – Te mit gondolsz erről?

– Én még fiatal vagyok. Nem vitatkozom az idősebbekkel.

Többet aztán nem is foglalkoztam vele.

Azon a hétvégén magamban voltam a pásztorlakban. Este tíz után lekapcsoltam a villanyt, aztán letérdeltem az ágyfőnél, és elkezdtem imádkozni. Még egy vagy két szót sem szóltam, amikor az egész szoba hirtelen *kivilágosodott*, jóval világosabb lett, mint amikor a lámpa égett. A déli napnál is nagyobb fényesség volt! Az egész szoba ragyogott, és hallottam egy hangot:

– Ki vagy te, hogy *bírálod* a más szolgáját?

– Nem, én igazában nem ítéltel el, csak *megismételtem*, amit XY testvér mondott.

– Ha megismételted, amit ő mondott, az ugyanaz, *mintha te mondtad* volna!

– Ha az Én szolgám, ki vagy te, hogy *bírálod más szolgáját*?

Ha ő az Én szolgám, akkor én képes vagyok meg is tartani.

(Az Úr igazából csak kiigazított engem a Róma 14,4 alapján.)

– Uram, bocsáss meg nekem. Tévedtem.

Ekkor a fény kialudt. Eladdig, mint mondtam, csendben maradtam, de ez a váratlan esemény gondolkodóba ejtett. Elkezdtem egy kicsit alaposabban *tanulmányozni* Isten Igéjét e témáról. Aztán elkezdtem *tudakozódni* más felekezeti vezetőknél, hogy kell pontosan érteni, amit Pál az 1Korinthus 7-ben mond.

Azt mondogatták: – Nem tudjuk.

Én azt mondtam: – Bizony, tudnunk kellene.

Egyetlen prédikátort vagy szolgát sem voltam képes találni, aki meg tudta volna nekem magyarázni az 1Korinthus 7-et. Pedig én az akkori vezető Biblia-tanítókhoz fordultam. De egyikük sem tudta megmagyarázni nekem. Sorra meghátráltak, mondván: – Nem tudom.

Így ismét *belemerültem* az Igébe a házassággal, válással és újránházassággal kapcsolatban. Szabad perceimet ennek a témának szenteltem.'

314. A férj megy el (1)

... az Úr tett bizonyosságot közted és a te ifjúságod felesége közt, akit te megcsaltál, holott társad és szövetséges feleséged! – Malakiás 2,14

‘Aztán egy harmadik váratlan esemény történt, ami arra indított, hogy igazán a végére járjak az igazságnak. Az egyetlen nővéremet *elhagyta a férje*. Elbeszélgettem a sógorommal, akiről tudtam, hogy más nőkkel is van kapcsolata, hogy szerencsejátékot űz, iszik és így tovább. Volt azonban egy családja, akinek a *gondját* kellett volna viselnie.

Mikor elhagyta a nővéremet egy másik nő miatt, az Úr szólt hozzám. Több mint 300 mérföldet kellett megtennem, egész éjjel vezettem, de megtaláltam a sógoromat.

Kedvesen, és könnyekkel a szememben szóltam hozzá:

– Az Úr küldött ide engem; Ő szólt hozzám, hogy jöjjenek ide.

Elkezdett sírni, jobban, mint én. Hullottak a könnyei, mint a vízfolyás.

– Tudom, ismerlek. Évekig figyeltelek: elhiszem, amit mondasz.

– Az Úr szólt hozzám, és azt mondta: jöjjenek el és beszéljek veled.

Szóba hoztam az üdvösséget. Azt mondta:

– Igazad van. Tudom, hogy igazad van, de én *nem akarom* ezt.

– Rendben, Doc, hadd közelítsek egy másik szemszögből.

Ha nem akarsz keresztény lenni, és nem akarod az Urat szolgálni, legalább a gyerekeid kedvéért *változz meg*. Én egy kettészakadt családból származom, és ismerem a boldogtalanságot.

– Tudom, hogy igazad van, de *nem akarok* megváltozni.

– Doc, ha nem tudsz keresztény lenni, legalább a gyerekeid kedvéért mutass egy kis *tisztességet*. Legalább tisztességes legyél. Legalább légy férfi. Ne szúrd össze a levet minden nővel a megyében.

Úgy felugrott, mintha ostorral ütöttem volna meg. Zokogott:

– Tudom, hogy igazad van. Egy disznó vagyok, de *megmaradok* ilyennek. Ezt akarom.

Így szóltam aztán:

– Én megtettem minden tőlem telhetőt. *Megtettem*, amit Isten mondott.

Sírva búcsúzott el. Én pedig visszamentem szolgálni.'

315. A férj megy el (2)

Bálványokkal szövetkezett Efraim; hagyd hát magára! – Hóseás 4,17

‘Az egyik hajnalban a gyülekezet előadótermének a padlóján fekvé imádkoztam éppen a sógoroméért, amikor Isten Szelleme szólt hozzám: – Kelj fel onnan!

Felkeltem, és azt kérdeztem: – Miért?

– Ne imádkozz érte többet. Szövetkezett a bálványaival. Olvastad-e már az Ószövetségben azt az igehelyet, ahol végül azt mondtam: Hagyd hát Efraimot magára! (Hós. 4,17) Többé ne imádkozz érte, mert meg fog halni, és a pokolba kerül.

Honnan tudja ezt Isten? Ő jobban ismeri a jövőt, mint mi a múltat. Isten tudta, hogy a sógorom fiatalon hal meg, átkozva az Urat. A nővérem *magára maradt* öt gyermekkel. El kellett

mennie dolgoznia, hogy *megélhetést* biztosítson a számukra. Bár Docnak kötelessége lett volna segíteni, soha egy fillért nem adott a nővéremnek, semmivel nem támogatta a gyerekeket.

Segítettem nekik mindenben, amiben csak tudtam. Sokat tettem értük. Idővel aztán a nővérem találkozott egy úriemberrel, és *összeházasodtak*. A felekezetem (téves) tanítása szerint, ugyebár nem lett volna szabad újra férjhez mennie, mert ez házasságtörés.

Karácsony idején keltek egybe. A nővérem azelőtt egy gyülekezethez tartozott, de mivel szembe került ezekkel a problémákkal, kimaradozott, nem járt rendszeresen. Így a szellemi közösség alacsony szintjén élt akkoriban.

Amikor az újév első vasárnapján prédikáltam, azt a fajta ki nyilatkoztatást kaptam, amit mindössze háromszor éltem át a hatvanöt éves szolgálatom során. Az alkalom befejezése táján hirtelen egy fény gyulladt ki. Egy szempillantás alatt négy-öt ember állt az oltárnál. Hogyan kerültek oda? Soha nem jöttünk rá.

És a nővérem volt az egyikük. Nem volt betöltekezve a Szent Szellemmel, és nem szólt nyelveken azelőtt. De amikor ott megláttam az oltárnál, nyelveken szólt. Az Úr nemcsak *helyreállította* a közösségét vele, hanem be is töltötte őt a Szent Szellemmel.

A gyülekezete (téves) tanai szerint nem lehetett *méltó* arra, hogy a Szent Szellem betöltsen és a nyelvek ajándékát megkapja. Az Úrnak tehát nem lett volna szabad megkeresztelnie őt a Szent Szellemmel. A gyülekezet szerint ugyanis házasságtörésben élt. Ez az eset aztán még inkább arra ösztökélt, hogy alaposabban tanulmányozzam a házasság, válás és újraházasodás kérdését. A nővérem 1946 első napján talált vissza az Úrhoz. Három évembe került a megfejtés, de 1949-ben megtaláltam a választ.'

316. A házasság felbontható

Bizony mondom néktek: Amint megköttek a földön, a mennyben is kötve lesznek; és amint megoldotok a földön, a mennyben is oldva lesznek. – Máté 18,18

'Egy házasságot *fel lehet bontani*, amennyiben úgy döntenek a felek, illetve egyik fél, és akkor a kettő többé nem egy test; ugyanúgy, mint ahogy az embernek az Úrral való kapcsolata is felbontható, és akkor már *nincsenek szellemileg* összekötve. Az oldás és kötés hatalma által lehetséges ez. (Mát. 18,18)

Nézzük meg a János 4,7 és 4,16-19 versekben Jézus mit tár elénk a házasságról: „Jöve egy samáriabeli asszony vizet méríteni; monda néki Jézus: Adj innom! [...] Menj el, hívd a férjedet, és jöjj ide! Felele az asszony és monda: Nincs férjem. Mondá néki Jézus: Jól mondád, hogy: Nincs férjem; Mert őt férjed volt, és a mostani nem férjed: ezt igazán mondtad. Mondá néki az asszony: Uram, látom, hogy te próféta vagy.”

Jézus azt mondta a kútnál az asszonynak, hogy menjen és keresse meg a férjét.

– Nincs férjem! – mondta erre ő.

– Igazad van; nincs férjed. De *volt* már őt férjed.

Ha Jézus hitt volna abban, hogy az ember soha nem válhat külön a társától, azt mondta volna: Neked most őt férjed *van*. Vagy ha abban hitt volna, hogy az ember örökké össze van kötve az első személlyel, akivel összeházasodik, azt mondta volna: Neked csak egy férjed van, a további négy házasságod *érvénytelen*.

Jézus mind az őt házasságát *elismerte*. Látod, Isten elismeri a házasságot attól függetlenül, hogy kedvére van-e, vagy sem.’ (Ez számomra is megnyugtató, mert egy időben tűnődtem azon, hogy az újjászületésünk előtti egyházi esküvőkre Isten hogyan tekint. – Szerk. megj.)

317. A hitetlen társ (1)

... *Ha valamely atyafinak hitetlen felesége van, és ez vele akar lakni [kedvére van, hogy vele éljen – KJV], el ne bocsássa azt. És amely asszonynak hitetlen férje van, és ez vele akar lakni [kedvére van, hogy vele éljen – KJV], el ne bocsássa azt. – 1Korinthus 7,12-13*

‘Pál apostolnak kérdéseket tettek fel a házassággal kapcsolatban, és a Szent Szellem válaszaként adatott nekik az 1Korinthus 7. fejezete. Ez a mai Gyülekezetnek is szól. Pál felveti az olyan házasság esetét, ahol az egyik társ *keresztény*, a másik viszont *nem*.

Az együtt maradás oka az 1Korinthus 7,14 versben olvasható: „Mert meg van szentelve a hitetlen férj az ő feleségében, és meg van szentelve a hitetlen asszony az ő férjében, mert különben a ti gyermekeitek tisztátalanok volnának, most pedig szentek.” (Ez nem jelenti automatikusan a társ üdvösséget! – Szerk. megj.)

Mikor egy hitetlen feleség más férfiakkal szaladgál, akkor *nincs kedvére*, hogy a keresztény férjével éljen. És mikor egy

hitetlen férj szaladgál más nővel, akkor nincs kedvére, hogy a keresztény feleségével éljen. Mikor a hitetlen férj veri és kínozza a hívó feleségét, akkor nincs kedvére, hogy vele éljen.

Figyeljük meg az 1Korinthus 7,15 verset: „Ha pedig a hitetlen elvállik [akár férj, akár feleség], ám váljék el; nem vetetett szolgaság alá a keresztény férfiú, vagy asszony az ilyen dolgokban. De békességre hívtott minket az Isten.”

Ha a hitetlen férj nem akar a keresztény feleségével élni, a keresztény feleség *nincs* a házassági eskü *kötéléke alatt*. A feleség új házasságot köthet – természetesen az Úrban. Hozzáemeget egy másik hívó férfihez. Vagy ha a hitetlen feleség nem akar a keresztény férjével lakni, a keresztény férj *nincs* a házassági eskü *kötéléke alatt*. *Újraházasodhat.*'

318. A hitetlen társ (2)

Mert mit tudod te asszony, hogy megmentheted-e a férjedet; vagy mit tudod te férfiú, hogy megmentheted-e a feleségedet? – 1Korinthus 7,16

‘Volt az egyik gyülekezetben egy asszony, akinek a férje hitetlen volt, és mentális problémákkal küszködött. Egyszer elpanaszolta: „Egyik éjjel arra ébredtem, hogy a férjem fölöttem áll, kezében egy nagy késsel. Rettenetesen megrémültem! Mit tegyek?”

A pástora elbeszélgetett a férjjel, amikor annak egy világos pillanata volt. Nem volt ellene Istennek, a Krisztusnak vagy az Egyháznak. Hitte, hogy a Biblia igaz, és az eszével hitte, hogy Jézus Isten Fia. De nem volt kész arra, hogy *odaszánja* magát. Nem akarta személyesen elfogadni Jézust, mint Megváltóját.

Aztán az állapota rosszabbodott, és szegény drága asszonyra nagy teher hárult. Mivel a férje nem volt képes dolgozni, mindenben neki kellett gondot viselnie a gyerekekre. A feleség majd megőrült. Mivel a férfi szolgált az első világháborúban, egy veterán kórházban helyezték el. Az állapota egyre romlott, és végül ott is halt meg. Gyűjtést rendeztek, hogy segítsék az özvegyet, ezzel áldották meg őt.

Nagyon sajnálatos azoknak az asszonyoknak a helyzete, akik azt választják, hogy megmaradnak egy ilyen helyzetben, mint ő is. Elhatározzák, hogy minden áron üdvösségre juttatják a férjüket. De látod, ez a férfi nem jutott üdvösségre. Ha minden esetben üdvösségre tudnád juttatni a hitetlen társadat, azt Pál az 1Korinthusban lejegyezte volna, hiszen Isten Szellemeinek ihletése alatt írt.

Az 1Korinthus 7,16 szerint van esély rá, hogy üdvösségre juttatható a férjedet. Ha kedvére van, hogy veled lakjon, hogy magára vegye a család feje felelősségét és elfoglalja a helyét, csak *maradj vele*, mert meglehet, hogy üdvösségre vezetheted őt. Vagy ha a hitetlen feleségednek kedvére van, hogy veled lakjon, megvan az esélye, hogy üdvösségre jut.

Pál nem azt mondta, hogy ha hiszel Istenben, mindig üdvösségre tudod vezetni a házastársadat. Isten ugyanis nem fog átgázolni az ember akarátán, és kényszert alkalmazni! Sok drága asszony *szenvedti végig* ezeket a dolgokat, mert azt gondolja, hogy a férjével kell maradnia. Abban bíznak, hogy mindenképp üdvösségre juttatják majd a férjüket.'

319. A keresztény társ (1)

... *nem vettetett szolgaság alá a keresztény férfiú, vagy asszony...* – 1Korinthus 7,15

'Egyszer egy teljesevangéliumi pásztor ezt kérdezte tőlem:

– Hagin testvér, mit ért azon a Biblia, hogy: „nem vettetett *szolgaság alá* a keresztény férfiú, vagy asszony az ilyen dolgokban?” (1Kor. 7,15)

– Hát, az én értelmezésem szerint azt, hogy az ember ilyen helyzetben nem tartozik a *házassági eskü* köteléke alá.

– Én is éppen így értelmezem. Talán a világon nem voltak senkinek olyan nehézségei a házasságával, mint nekem. Tudod, én a régi irányzatból vagyok, a pünkösdi „szentségi”-ből. Én elfogadtam, amit mondtak, és tántoríthatatlan voltam ebben.

Ez a szolgáló egy elég nagy parókián élt. Elhunyt feleségének édesanyja, elvált leánya, és az unokája vele lakott.

– A lányom huszonnyolc éves – folytatta. Édesanyja különlegesen szép volt. Nem egyszerűen nagyon csinos, hanem gyönyörű. És a lányom ugyanolyan – egy kivételesen szép lány. A gyülekezetünkben nőtt fel. Üdvösségre jutott és betöltekezett a Szent Szellemmel. Felnővén *találkozgatott* egy fiatal férfival, aki szintén a gyülekezetünkben nőtt fel, és remek családi háttérrel rendelkezett. Szintén volt üdvössége, betöltekezett a Szent Szellemmel, és a gyülekezethez tartozott kicsi kora óta. *Szerelmesek* lettek egymásba.

Az iskoláik végeztével mindketten dolgozni kezdtek, majd *összeházasodtak*. Mindenki úgy látta, hogy tökéletesen összeillenek. A lányom aztán várandós lett, de a férje nem akart gyerekeket. Miután megnézte az újszülött kisfiút, megcsókolta a feleségét és elbúcsúzott. Azóta nem láttuk. Egyszerűen *elment*.

Eltűnt. Két vagy három évvel később arról értesültünk, hogy homoszexuális lett. És most itt állok, én, aki egész életemben a válás és újrահázasodás ellen prédikáltam.

A lányom jól keres, nagyon talpraesett. Megpróbáltam apja lenni az unokámnak, de idős vagyok már ehhez. A gyülekezet pásztorlása el is veszi minden időmet. Annak a *gyerekeknek* arra van szüksége, hogy valaki elvigye horgászni, aki hancúrozik és játszik vele.'

320. A kereszтény társ (2)

Ha pedig valaki az övéiről és főképpen az ő háza-népéről gondot nem visel: a hitet megtagadta, és rosszabb a pogánynál. – 1Tímótheus 5,8

'Láttam (Hagin szolgálotársa), hogy a lányom esténként a szobájában ül, éjszakáról-éjszakára csak *sírdogál*, és ez végül megértetett velem valamit. Egy este aztán benyitottam hozzá, és azt mondtam neki:

– Menj, és keress magadnak egy *barátot!*

– De apu – válaszolta –, te a válás és újrահázasodás ellen prédikálsz!

– Nem érdekel, mit prédikálok! Az nem Isten akarata, hogy itt ülj és *elszáradj*, mint ártatlan áldozat! Menj, és találj magadnak valakit! Menj, és találkozz fiatalokkal.

– Jó – mondta –, de ha elkezdek találkozgatni valakivel, szerelmes lehetek, és a végén még férjhez is mehetek.

– Tudom – válaszoltam –, csak menj, és nyugodtan tedd meg.

A lányom fogta magát, és pontosan azt tette, amit ajánlottam. Most egy remek emberrel találkozgat. Az unokám is kedveli. Ugyanazokon ment keresztül, amiken a lányom. Amíg ő szolgált távol az otthonától, a felesége *elhagyta* egy másik férfiert. Azóta nem hallott felőle. Most össze akarnak házasodni.

Ezután megkérdezte, mit gondolok a lánya házasságáról. Mondtam, hogy szerintem teljesen rendben van.

– Én is azt gondolom – mondta. Tanulmányoztam azonban a témát, és van itt valami, amit nem értek. Az 1Korinthus 7,15 mondja: „Ha pedig a hitetlen elválk, ám válják el; nem vettetett szolgaság alá a kereszтény férfiú, vagy asszony az ilyen dolgokban...” Pál azt mondta tehát, hogy a *hívó* nem tartozik a házassági eskü köteléke alá, ha a *hitetlen* társa elhagyja őt. De a lányom helyzetében a férj hívó volt.'

321. A keresztény társ (3)

Ha pedig nem hallgat rád, ... legyen előtted olyan, mint a pogány... – Máté 18,16-17

‘Én (Hagin) akkor az 1Timótheus 5,8-ra utaltam, ahol Pál azt írja Timótheusnak: „Ha pedig valaki az övéiről és főképpen az ő háza-népéről gondot nem visel: a hitet megtagadta, és *rosszabb* a pogánynál.”

Azt mondja, hogy azok a hívők, akik szó nélkül elmennek, és *nem törődnek* a családjukkal, rosszabbak a pogányoknál. *Roszsabbak*, mint a hitetlenek, mivel ők ismerik a jobbik választást. Ők már megvilágosítottak. Nem tudnak olyan könnyen elcsúszni, mint ahogy egy bűnös, hisz ő nem tud jobbat tenni. A bűnösnek a természetéből fakad, hogy így cselekedjen.

Ezt a *gondolatmenetet* követve nézzük, mit mondott Jézus a Máté 18,15-17-ben: „Ha pedig a te atyádfia vétkezik ellened, menj el és dorgáld meg őt négy szemközt: ha hallgat rád, megnyerted a te atyádfiát. Ha pedig *nem hallgat* rád, végy magad mellé még egyet vagy kettőt, hogy két vagy három tanú vallomásával erősíttessék minden szó. Ha azokra *nem hallgat*, mondd meg a gyülekezetnek; ha a gyülekezetre *sem hallgat*, legyen előtted olyan, mint a *pogány* és a vámszedő.”

Lehet, hogy egy férfi kereszténynek vallja magát, közben rosszul bánik a feleségével, sőt talán keményen kínozza. A felesége esetleg már megkérte, hogy ne tegye. Talán más keresztények is, beleértve a pástort (aki a gyülekezetet képviseli), beszéltek már vele. Megmaradjon-e a feleség egy ilyen házasságban, ahol a „keresztény” férje veszélyezteti a testi-lelki jólétét? Jézus azt mondta a Máté 18,17-ben, ha a sértő fél folyamatosan *semmibe veszi* az útmutatást, olyan, mint egy pogány. Más szóval, a viselkedése olyan, mint egy *hitetlené*. Az ilyen ember *rosszabb*, mint egy hitetlen.’

322. Azonosulj a Krisztussal

„Szabad-é az embernek az ő feleségét akármi okért elbocsátani?” – Máté 19,3

‘Hallottad-e már valakitől ezt: „Próbálok megtalálni, ki is vagyok?” Vannak, akik elhagyják a házastársukat azért, hogy megtalálják önmagukat. Megpróbálják felépíteni a saját identitásukat (önazonosságukat). Ez semmi más, mint az emberi ego, és az ördögi keveltség. Nincs szükségünk arra, hogy felépítsük a saját identitásunkat. Aki újjászületett, az a Krisztussal *azonosult*.

Egy Biblia-iskolai végzősünk, aki alkalmanként hosszú bűntölesekbe fogott, utána pedig minden esetben valami fura ötlettel állt elő. Egyszer aztán 18 napig bűntölt, és azt állította, az Úr szólta hozzá, hogy a feleségét küldje haza a szüleihez. Nos, az Úr soha nem tenne ilyet. Az Úr *nem szakít szét* családokat!

A felesége faggatta, hogy mi a probléma, de a férj csak annyit tudott erre válaszolni, hogy a céljaik különböznek. A felesége szerette őt, *hajlandó* lett volna követni a szolgálatban, és amiben szükséges meg is változni. Hitte a szívében, hogy Isten kötötte őket össze. A férj azonban hajthatatlan volt.

A Máté 19,3 felteszi a kérdést: szabad-e feleséget bármilyen indokkal elküldeni? Biblikus ok-e *elbocsátani* a feleséget a „célok különbözősége” miatt? Nem! A fő problémát az okozta, hogy a férfi nem az Ige világosságában járt. Ha hallgatott volna arra, amit a Biblia mond, az sok problémájából kivezette volna. Nem számít, mennyit bűntölsz: ha nem jársz az Ige világosságában, a sötétségben botorkálsz.

Menjünk vissza a kezdetekhez. A Biblia azt mondja: a férj pedig elhagyja atyját és anyját, és ragaszkodik a feleségéhez. (1Móz. 2,24) (Az angol nyelvben a *ragaszkodni* és az *elhagyni* szó között mindössze egy „c” a különbség; „cleave” = ragaszkodni, „leave” = elhagyni). Sokan lehagynák a „c”-t a „cleave”-ből. De az Ige azt mondja, hogy a férjnek az atyját és anyját kell elhagynia, nem a feleségét.

Pál emlékeztette a Korinthusi gyülekezetet a *szereket törvényére*. Abban az esetben, ha mindkét házaspár keresztény, a feleségnek nem szabadna elhagynia a férjét, sem a férjnek elbocsátani a feleségét. Ha nem az Ige világosságában jársz, akkor sötétségben vagy. (Zsolt. 119,130)

323. Válás és újránházasodás

Avagy nem tudjátok-e, hogy aki paráznával egyesül, egy test vele? Mert ketten lesznek, úgymond, egy testté. – 1Korinthus 6,16.

‘Egy 57 éves nyugalmazott ezredes, akit a felesége már 25 éve elhagyott, újra kívánt nősülni. Elmentek a hölgy pásztorához, hogy adná össze őket, és ő megkérdezte a férfit: „Voltál-e már nős?” Mivel igennel válaszolt, a pásztor azt mondta: nem házasodhatnak össze, az ezredes az első feleségével már egy testté vált, és ha most mászt vesz el, bűnt követ el. (1Kor. 6,16)

A férfi pásztorja és Hagin tiszteletes azonos állásponton voltak: teljesen rendben van, ha összeházasodnak. Az ezredes kijelentette, hogy szereti a hölgyet, aki csodálatos keresztény.

Nem azért akar megházasodni, hogy szexuális életet élhessen, hanem egy társat akar. De hajlandó lett volna elállni a szándékától, ha emiatt a hölgy a pokolba kerülne. Az asszony pásztor felkereste őt, és indulatosan nekiesett.

Az ezredes pásztor megkérte Hagint, beszélne-e a hölgy pásztorával. Két órát töltöttek az eset megtárgyalásával, és akárhányszor fölhozott egy Igét az illető pásztor, ő rámutatott, hol tévedett. Az egyre dühösebb lett, majdnem fölrobbant! Hagin így csillapította: – Testvérek vagyunk! Ha nem tudsz keresztény módjára viselkedni, legalább viselkedj úgy, mint egy úriember.

Szolgálótársa bocsánatot kért tőle, és feltett még egy kérdést: – Isten összekötötte ezt a férfit az első feleségével. Ha ők egy testté lettek, akkor hogy válhattak külön?

– Pál az 1Korinthus 6,16-ban azt mondja, hogy az ember *egy testté* válhat egy paráznával. Emlékszel, miket meséltél azokról az időkről, amikor még nem születél újjá, és nevetve soroltad, mennyi nővel volt dolgod? *Hogyan váltál* akkor egyiküktől is külön, ha te egy testté lettél mindegyikükkel?

Ha hiszel abban, hogy amennyiben egyszer összeköttettél egy emberrel, soha nem válhatsz tőle külön, akkor hinned kell az örök biztonságban is, mert aki az Úrral egyesül, egy szellem Ővele. (1Kor. 6,17) *Hogyan tudnál* valaha is elkülönülni Tőle, bármi is történjék, vagy bárhogy is határozz, ha egy szellem vagy Vele? Az illető *döntése* kell ehhez!

324. Kinek van igaza?

Van oly út, mely igaz az ember szeme előtt, de vége a halálnak útja. – Példabeszédek 16,25

‘Utánajártam, hogy a teljesevangéliumi és más felekezetek vezető tanítói mit mondanak a házasság, válás és újránházasodás témájáról. Megkérdeztem néhány vezetőt is, szerintük mit értett Pál az egyes állításai alatt. Rájöttem, hogy ők is éppúgy össze vannak zavarodva, mint én. Ilyen válaszokat kaptam: Hát, én nem is tudom, vagy, én inkább Jézust követném, mint Pált. Eltűnődtem: Kinek van igaza? Pálnak vagy Jézusnak?

1957-ben egy teológiai szeminárium elnöke éppen Los Angelesbe látogatott. A képe az újság címlapján jelent meg, úgy véltem fontos embernek kell lennie. Előadást tartott egy szemináriumon, és a Los Angeles Times kimerítően tudósított róla. Mivel érdekelt, nagyon figyelmesen olvastam el.

Lényegében ezt mondta: Egy régi vitát elevenítetek fel. Teológiai körökben már négyszáz éve háborúznak felette. A

kérdés: Kinek van igaza? Pálnak vagy Jézusnak? Amit Pál mond az 1Korinthus 7-ben ellent mondani látszik annak, amit Jézus a Máté 19-ben mondott. Én csak *Jézust* vagyok hajlandó követni – summázta az előadó.

Hát ez igazán jól hangzik. Természetesen Jézust kell követnünk. De kinek van igaza? Mivel a teljes Bibliát a Szent Szellem ihlette, mindkettőjüknek igaza kell, hogy legyen.

A bensőmben azután megszólalt a Szent Szellem: Mindkettőjüknek igaza van: Jézus a *zsidóknak* adott parancsolatra utal, Pál pedig a *Gyülekezethez* szól. Jézus pontosan értelmezte a *mózesi* törvényt a házassággal, válással és újraházasodással kapcsolatban. Pál pedig helyesen alkalmazta a *szereetet* törvényét a házassággal, a válással és az újraházasodással kapcsolatban. (Mát. 19,1-12. 1Kor. 7.) Ez a válasz. Ilyen egyszerű.

A Szent Szellem a tanító. Ő fog tanítani és eszünkbe juttatni mindent. (Ján. 14,26) Olyan tisztán láttam, amikor Ő szólt hozzám. A Szent Szellem mindig megpróbál nekünk bizonyos dolgokat elmondani, de ha a szellemünk helyett az elménk ural bennünket, nem halljuk meg Őt. Nagy lecke ez, amit meg kell tanulnunk, és a szívünkre kell vennünk: hallgatnunk kell a Szent Szellemre. Ha nem vagyunk figyelmesek, elfeledkezünk a Szent Szellemről.

325. A helyes értelmezés

Igyekezz [tanulj – KJV], hogy Isten előtt becsületesen megállj, mint oly munkás, aki szegyet nem vall, aki helyesen hasogatja az igazságnak beszédét. – 2Timóteus 2,15

Amíg azon tanakodtam, hogy ez a rész bekerüljön-e a sorozatba, kaptam egy megerősítő levelet, hogy ez is nagy fontossággal bír. Az Ószövetséget annak tükrében szükséges olvasni, hogy az Újszövetség idejére milyen áldásokat vetít előre nekünk Isten. Törvény = Krisztushoz vezérlő mester. (Gal. 3,24-25) Ezért Jézus a zsidóságnak a törvényt tanította (Mát. 5,32), s nem a kegyelmet, hogy felismerjék a megváltás szükségességét! (Szerk. megj.)

‘A hívők hibás hozzáállása abban nyilvánul meg, hogy saját maguk nem gondolják át, nem tanulmányozzák a kérdéses területeket. Ez igaz a házasság-válás-újraházasodás dolgában is. Sokan egyszerűen azt követik, amit mások mondtak.

Vannak aztán lelkészek, akik szövegrészeket *ragadnak ki* a helyükből, és azt mondatják az Igéssel, amit a Biblia egyáltalán *nem mond*. Bárki bármit bizonyíthat, amit csak akar, oly módon, hogy kiragad egy vagy két verset a fejezetből, és tantételekként állítja fel ezeket.

Mondathatsz a Bibliával bármit, amit csak szeretnél. De amikor az egész szöveggörnyezetet veszed figyelembe, akkor kerül a téma *valódi megvilágításba*. Pál Timótheusnak, egy fiatal szolgálotársának, szellemi fiának írva adja meg nekünk a *kulcsot* a Biblia olvasásához. Azt mondta neki, (a Bóvített fordítás szerint) a 2Timótheus 2,15-ben, hogy *tanuljon*. Ahhoz, hogy tanulj, gondolkodnod kell, nemde? Olvashatsz anélkül, hogy elgondolkodnál. Olvashatod más gondolatait. De ahhoz, hogy tanulj, *elmélkedned* kell az olvasott Igéken!

Ne fogadj el valamit csak azért, mert én, vagy valaki más mondta. Saját magad *tanulmányozd* Isten Igéjét, és vizsgáld meg, vajon tényleg azt mondja-e, amit állítanak. Akkor nem azt fogod követni, amit Hagin testvér vagy más mondott. Azt követed majd, amit *Isten mondott*. Pál azt mondja Timótheusnak, aki a Jézus Krisztus Evangéliumának egyik szolgálotárs, hogy *szorgalmasan tanuljon*, hogy Isten előtt becsületesen megállhasson. (2Tim. 2,15)

Mit mond a vers további része? Az embereknek problémái támadnak, ha nem hasogatják helyesen az igazság beszédét. Nos, ha helyesen *kell* hasogatnunk, akkor lehetséges *helytelenül* is hasogatni, nemde? Hallottam valakitől egy egyszerű szabályt a Biblia értelmezésére, ami belém ivódott: amikor a Bibliát tanulmányozod, mindig tedd fel a kérdést: Ki beszél, miről van szó és kihez szól?

Nagyon könnyű kiragadni egy Igét az Írásokból, és így szólni: „Tehát Isten ezt mondja...” Meg kell nézned, *kihez* beszélt Isten. Olykor például a *zsidókhoz* beszélt; és amit mondott, nem vonatkozik senki másra. Más esetben a születőben levő *Gyülekezetnek* profétált.’

326. A mózesi törvény (1)

Ha valaki asszonyt vesz magához, és feleségévé teszi azt, és ha azután nem találja azt kedvére valónak, mivelhogy valami illetlenséget talál benne, és ír neki váló levelet, és kezébe adja azt annak, és elküldi őt házából; és kimegy az ő házából, és elmegy és más férfiúé lesz; és a második férfiú is meggyűlöli őt, és ír neki váló levelet, és kezébe adja azt, és elküldi őt házából; vagy ha meghal az a második férfi, aki elvette azt magának feleségül; az első férje, aki elküldte őt, nem veheti őt másodszer is magához, hogy feleségévé legyen, minekutána megfertőztetett; mert utálatosság ez az Úr előtt; te pedig ne tedd bűnössé a földet, amelyet az Úr, a te Istened ád néked örökségül. – 5Mózes 24,1-4

‘A mózesi törvényt a házassággal és a válással kapcsolatban Isten *csak* a zsidóknak adta. A mózesi törvény soha nem irányította a pogányokat, akik körülöttük vagy közöttük éltek. Az ószövetség alatt a nőknek ritkán volt bármi beleszólása is a férj kiválasztásába. Az apja egyszerűen *eladta* annak a férfinak, aki kérte. Ha a férfinak kedvére való volt, megtartotta a nőt, ha nem, a mózesi törvény alatt joga volt visszaadnia az apjának, a vételárért cserébe.

A Máté 19-ben Jézus megmagyarázta a házasság és a válás dolgát a *mózesi törvény* szerint. A *zsidóknak* beszélt. A *pogányok* elé nem adott törvényt, hogy az irányítsa őket. A pogányok nem voltak a mózesi törvény alatt – sem akkor, sem most. Soha nem is tartoztak a törvény alá. És a Krisztus Teste (Gyülekezet) elé *sem adott* Jézus törvényt, hogy az irányítson bennünket. Egyszerűen csak válaszolt a farizeusok kérdéseire a *mózesi törvény* értelmében.

Olvassuk el a Máté 19,1-3 szakaszt: „És lőn, mikor elvégezte Jézus e beszédeket, elméne Galileából, és ment Júdeának határaiba a Jordánon túl; és követé Őt nagy sokaság, és meggyógyítá ott őket. És hozzá mentek a farizeusok, kísértvén Őt és mondván: Szabad-é az embernek az ő feleségét *akármi okért* elbocsátani?”

A farizeusok megkérdezték Jézust, vajon törvényes-e az embernek „akármi okért” elválnia a feleségétől? Mert megakarták tudni, vajon Jézus egyetért-e azzal, hogy az ember sokféle okból elválhat. Látod, az embereknek kérdéses volt, mit értett Mózes azon, hogy az ember elválhat a feleségétől, miután „valami illetlenség” (valami tisztátalanság – KJV) találtatott benne. (5Móz. 24,1) Egy részük úgy vélte, hogy a „valami illetlenség” nagyon sok mindenre vonatkozik, míg mások azt gondolták, hogy csakis a szexuális tisztátalanságra utal.’

327. A mózesi törvény (2)

Ő pedig felelvén, monda: Nem olvastátok-é, hogy a Teremtő kezdettől fogva férfivá és asszonnyá teremté őket, és ezt monda: Annakokáért elhagyja a férfiú atyját és anyját: és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté. Úgyhogy többé nem kettő, hanem egy test. Amit azért az Isten egybeszerkesztett, ember el ne válassa. Mondának néki: Miért rendelte tehát Mózes, hogy válólevelet kell adni, és úgy bocsátani el az asszonyt? – Máté 19,4-7

‘Jézus a farizeusok kérdésére a Máté 19,9-ben válaszolt. Tisztázta, hogy Mózes *kimondottan* a paráznaságra, vagyis a *szexuális bűnre* utalt. Pál azonban az 1Korinthus 7,15–16-ban bevezetett egy kivételt, amiről Jézus nem tett említést. Pál azt mondta: ha a *hitetlen* házastárs úgy dönt, hogy elmegy, a *keresztény* felet nem kötelezi a házastársi eskü. Ez az a *látzólagos ellentmondás* Pál és Jézus szavai között, ami oly sok zavart okozott a Krisztus Testében.

Meg kell jegyeznünk: Jézus a *zsidóknak* a *törvényt* magyarázta, míg Pál a *gyülekezetnek* fejt ki, hogyan kell a *szereetet törvényét* alkalmazni. A Máté 19-ben Jézus kifejezetten arra a kérdésre válaszolt, *mi a jogszerű* a mózesi törvény szerint. Az 1Korinthus 7-ben Pál a „*mit tenne a szereetet*” kérdést járja körbe. Amit némelyek ellentmondásként magyaráztak, az valójában *nem is ellentmondás*.

A továbbiakban Jézus emlékeztette a farizeusokat egy, a mózesinél *jobb törvényre*, a szereetet parancsolatára. A Máté 19,6-ban Jézus elismétli azt az állítást és parancsolatot, amelyet Isten a kezdetekkor Ádámnak adott (1Móz. 2,24): „*Úgy-hogy többé nem kettő, hanem egy test. Amit azért az Isten egybeszerkesztett, ember el ne vállassza.*”

Az ószövetségi időkben nem volt szokatlan, hogy egy férfinak több felesége volt. Melyikkel vált egy testté? *Bukott* állapotában az ember szívében nincs kitöltve Isten szeretete. Így, amíg Jézus el nem jött, hogy az embert megváltsa, senki sem tudott megfelelni Isten *ideáljának* a házassággal kapcsolatban, mivel az emberben – akit a bűn természetével ural –, *nincs* meg Isten élete és természete. De *két újjászületett hívő*, akik teljesek Isten szeretetével, be tudják tölteni a Máté 19,6-ot, és eggyé tudnak lenni.’

328. A mózesi törvény (3)

Monda nékik: Mózes a ti szívetek keménysége miatt engedte meg néktek, hogy feleségeiteket elbocsássátok; de kezdetől fogva nem így volt. Mondom pedig néktek, hogy aki elbocsátja feleségét, paráznaság okán kívül, és mást vesz el, házasságtörő; és aki elbocsátottat vesz el, az is házasságtörő.
– Máté 19,8-9

‘A farizeusok megkérdezték: Miért adott nekik Mózes a válásról parancsolatot? Jézus elmagyarázta: Mózes csak *megengedte*, hogy elváljanak szívük keménysége miatt. (Mát. 19,8)

De *újjászületett* emberek esetében ennek *nem* szabadna így lennie! Az *újjászületett* ember *szíve újjá lett teremve*.

Más szavakkal, attól az időtől fogva, hogy Ádám vétkezett és *elbukott* – egészen addig, amíg Jézus el nem jött, hogy az emberiséget *megváltsa* –, az ember soha nem volt képes abban az *isteni fajta házasságban* élni, amit Isten eltervezett az Édenkertben. Miért? Mert az ember bensője nem volt *újjá teremve* az *újjászületés* által, nem volt benne Isten természete, a *szeretet*. A *szíve* nem volt *újjáteremtve*.

A zsidók természeti emberek voltak, akik a törvény alatt éltek, és akiket bakok és bikák vére tisztított meg évről évre. A Máté 19,9-ben Jézus azt mondta a törvény alatt lévő zsidóknak: „...aki elbocsátja feleségét paráznaság okán kívül, és mást vesz el, házasságtörő...” *Nem újjászületett* hívőknek mondta ezt!

Olvassuk tovább a Máté 19,10-11 verseket: „Mondának néki tanítványai: Ha így van a férfi dolga az asszonnyal, nem jó megházasodni. Ő pedig monda nekik: Nem mindenki veszi be ezt a beszédet, hanem akinek adatott.”

Figyeld meg: a 10. versben a tanítványok azt mondták, nem jó megházasodni. Ez a vers azonban *nem mindenkinek* adatott – csak annak, akinek adatott! Jézus azt válaszolta nekik: „Nem mindenki veszi be ezt a beszédet.” Szeretném, ha észrevenné, hogy ez nem egy parancsolat, nem törvény. És ez itt a *kulcs*. Csak azoknak adatott, akik *el tudják fogadni*.

329. A mózesi törvény (4)

Van, aki anyja méhéből úgy született, hogy képtelen házasságra, van, akit az emberek tettek képtelenné rá, de van, aki a mennyek országáért önként* lemond róla. Aki föl tudja fogni, fogja föl! – Máté 19,12 (Békés–Dalos ford.)

‘Az eunuch jelentése: olyan férfi, akit megfosztottak külső nemi mirigyeitől. Van férfi, aki így születik. Van, akit azzá tettek. Mások pedig a mennyek országáért „kasztráltatták” magukat. Nézzük meg a *Williams-féle* bibliafordításból a Máté 19,10-12 verseket:

A tanítványok azt mondták Neki: „Ha ilyen a férfi kapcsolata a feleségével, semmi haszna a házasságnak.” Erre azt felelte nekik: „*Nem minden ember képes arra, hogy betöltse ezt a kijelentést*, hanem azok számára van ez, akiknek ez a képesség megadatott. Mivel néhányan házasságra képtelennek születtek, néhányukat emberek tettek azzá, mások pedig magukat tették azzá* a mennyek országának kedvéért. Fogadja el

ezt az, aki tudja.” [*Raffay Sándor bibliafordítása sokkal jobban rávilágít az önmegtartóztatásra: „...vannak, akik önmaguk mondanak le ösztöneikről a mennyek országa kedvéért.” – Szerk. megj.]

Szóval Jézus azt fogalmazta meg: Ha az ember képtelen a házasságra, mivel így született, vagy azzá lett, vagy azzá tette magát a mennyek országának kedvéért, akkor úgy jó neki. Látod, ez a *kijelentés* nem mindenkinek szól. Csak azoknak, akik be tudják *fogadni*. Nem mindenki tudja. A Római levélben Pál elmagyarázza, hogy az a zsidó, aki a Krisztus Testének tagja lett, *nincs* többé Mózes törvénye alatt.

„Avagy nem tudjátok-é atyámfiai, mert törvényismerőkhöz szólok, hogy a törvény uralkodik az emberen, amíg él? [Pál olyan emberekhez beszélt itt, akik ismerték Mózes törvényét.] Mert a férjes asszony, míg él a férj, hozzá van kötve [a mózesi] törvény szerint, de ha meghal a férj, felszabadul az asszony a férj törvénye alól. Azért tehát az ő férjének életében paráznának mondatik, ha más férfihoz megy; ha azonban meghal a férje, szabaddá lesz a törvénytől, úgyhogy nem lesz parázna, ha más férfihoz megy. Azért *atyámfiai, ti is meghaltatok a törvénynek* [meghaltatok annak, aminek az elmondását Pál éppen befejezte] a Krisztus teste által, hogy legyetek máséi: azé, aki a halálból feltámasztatott, hogy gyümölcsöt teremjünk Istennek. Mert mikor a testben voltunk, a bűnök indulatai a törvény által dolgoztak a mi tagjainkban, hogy gyümölcsözzenek a halálra; most pedig *megszabadultunk a törvénytől*, minekutána meghaltunk arra nézve, ami fogva tartott bennünket; hogy szolgáljunk a Szellemnek újságában és nem a betű óságában.” (Róm. 7,1-6)

330. A mózesi törvény (5)

... az Istennek szerelme kitöltetett a mi szívünkbe a Szent Szellem által, ki adatott nekünk. – Róma 5,5

‘Sok szenvedésen mentek keresztül azok az ártatlan férfiak és nők, akik tájékozatlanok voltak Isten Igéjével kapcsolatban. Isten egyedül az *Ő népének* házasságát irányítja! Megpróbáltunk *elveszetteket* a mózesi törvény alá helyezni, de nem tartoznak alá. És a *Gyülekezet* sem tartozik a mózesi törvény alá.

Az emberek az újszövetségbe születnek bele, amikor *újja-születnek*. Azok, akik nem születtek újjá, akár zsidók, akár pogányok, nincsenek a Krisztus Testében, így hát nem tartoznak az újszövetség törvénye – a *szeretet törvénye* – alá. Nem is lenné-

nek képesek megtartani. Az ember nem képes úgy szeretni egy másik embert, ahogy Krisztus tette, ha nincs meg benne a Krisztus szeretete.

És ha az ember bensője nincs újjáteremtve, vagyis *újjászületve*, ez a szeretet nincs meg benne. *Isten szeretetének* ki kell töltenie az ember szívébe a Szent Szellem által. (Róm. 5,5)

Az ószövetség a Krisztusban beteljesedett, ennek következtében a *mózesi törvény* ma már *nincs érvényben*. Ahhoz, hogy egy zsidó az új szövetség alá tartozhasson, újjá kell születnie. Ezért a Gyülekezeti korszakban az *újjá nem született* emberek házasságára és válására – legyenek azok izraeliták vagy pogányok – egyedül a *polgárjogi* törvények vonatkoznak. (Különbséget kell tenni aközött, hogy Isten elismeri a házasságokat és aközött, hogy a Krisztus nélküliek a polgári törvények alá tartoznak. Lásd: 312. és 329. részek. – Szerk. megj.)

A zsidók megpróbálhatják megtartani a mózesi törvényt, de nem képesek rá. Soha nem is voltak, és soha nem is lesznek rá képesek. (Csel. 15,10) Krisztus feltámadt, és *betöltötte a törvényt*.

Kr. u. 70-től nem volt sem főpap, sem oltár, sem engesztelő áldozat a zsidók számára. A zsidóknak is *újjá kell születniük* csakúgy, mint a pogányoknak. A Mózesnek adott házassági és válási törvény *csak* a zsidóknak szólt. A zsidók számára addig volt érvényben, míg Jézus el nem jött, és be nem töltötte. Jézus bevégezte a mózesi törvény uralmát a keresztfa halálával.

Mi van korunk gyülekezetének tagjaival? Milyen házassági törvény mellett kell megmaradniuk? Isten nem gyülekezeti tagokkal foglalkozik. Ő a saját *fiaival* és *leányaival* foglalkozik. A gyülekezeti tagság önmagában nem teszi az embert *Isten gyermekévé*. A gyülekezeti tagok lehetnek is, meg nem is Isten fiai és leányai. Ez attól függ, hogy *újjászülettek-e Krisztusban*, vagy sem! (Róm. 10,9-10)

331. Az elveszettek

Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen; minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik [nem tartozik Isten törvénye alá – KJV], mert nem is teheti. – Róma 8,7

‘Vajon van-e az elveszett világnak házassági és válási törvénye? Igen, a Krisztus nélkülieket egyedül az egyes kormányok által alkotott *polgárjogi* törvények igazgatják. Vajon az elveszett világ Isten törvénye alá tartozik-e? Nem, nem tartozik Isten törvénye alá, nem is lenne képes megfelelni neki. Természetéből eredően ellensége Istennek és az Ő törvényeinek.

Olvassuk tovább a Róma 8,8-9 verseket: „Akik pedig test szerint élnek, nem lehetnek kedvesek Isten előtt. Ti azonban nem test, hanem Szellem szerint éltek, ha ugyan az Isten Szelleme lakik bennetek. Akiben pedig nincs a Krisztus Szelleme, az nem az övé.”

Az elveszett világ nem tarthatja meg Isten törvényét: „mert nem is teheti”. (7. vers) Természete szerint *ellensége* Istennek. És ha ellensége Istennek, ellensége Isten törvényeinek is.

A Jakab 2,10 azt mondja: „Mert ha valaki az egész törvényt megtartja is, de vét egy ellen, az egésznek megrontásában bűnös.”

Nézzük meg az Efézus 2,11-et: „Annakokáért emlékeztetek meg arról, hogy egykor ti a testben pogányok (voltatok), kiket körülmetéletleneknek mondtak a körülmetéltek, akik azért nevezik így magukat, mert testük emberkéz által lett körülmetélve...”

Pál a pogányokból verbuválódó efézusi gyülekezetnek ír. De már nem nevezi őket pogányoknak. „Hogy ti, mondom, abban az időben (amikor test szerint pogányok voltatok) Krisztus nélkül valók voltatok, Izrael közösségétől idegenek, és az ígért szövetségeitől távolvalók, reménységetek nem volt, és Isten nélkül valók voltatok e világban.” (Ef. 2,12)

No, és mi van azzal az állítással, hogy: „Amit azért az Isten egybeszerkesztett, ember el ne válassza.”? (Mát. 19,6) Isten csak a *saját népét* köti össze, a világban lévők nem. Lelkipásztorként nem adnék össze egy keresztényt egy nem kereszténnyel. Isten nem köti össze saját gyermekét az ördögnek egyetlen gyermekével sem.

Ha összeadunk egy keresztényt, Isten egyik gyermekét az ördögnek egy gyermekével, az idővel problémákat fog okozni. Ha egy keresztény összeházasodik az ördög egy gyermekével, problémái lesznek az „apósával”, tudniillik az ördöggel. A keresztény férfi illetve nő, át fog kerülni az ő fenségterületére.’

332. A válás egy kór

... még a szívem is megsebesítettett énbennem. – Zsoltár 109,22

‘Van eset, amikor valaki másra veti a szemét, és azt mondja a házastársának: nem szeretlek többé, elválok tőled. Aztán hátat fordít és összefekszik azzal a másik személlyel, még *mielőtt* elvált volna. A válási folyamat nem másítja meg a paráznság tényét. Attól még, hogy valaki végig megy a válás procedúráján, nem lesz más a helyzet. Az *tény* marad, hogy elárulták, vagy hűtlen volt a házastársához. Ezt nevezi a Biblia házasságtörésnek.

Isten nem válásra tervezte a házasságot, de a veszélyeztetett házastárs a szabad akaratánál fogva dönthet úgy – mielőtt még tragédiába torkollna a helyzet – hogy elválík és felbontja a házasságát. Gondoljunk csak bele: ha döntésünk alapján befogadhatjuk Jézust, de megtagadásával meg is szakíthatjuk a Vele való szövetséget, akkor ugyanúgy miért ne lenne lehetséges egy megkötött házassági szövetség felbontása? (Mát. 18,18) Igaz, az elvált felek Isten tökéletes akaratából a *megengedő akaratába* kerülnek át. De Isten *kegyelmes és irgalmas*.

Emlékszem egy családra, amely két év alatt teljesen *kitörtetett* a föld színéről. A tuberkulózis egy bizonyos fajtája támadta meg őket, a heveny tüdővész. Nem csak egy-egy tagja halt meg a családnak. A család mindkét részéről – mindenki! Egyenesen letarolta őket.

A válasz éppen ilyen. Egy kór, ami *átgázol* a családon, *megsebesítve* minden tagját. De, hála Istennek, van rá *gyógymód*. A keresztényeknek maguknak kell elhatározniuk, hogy Isten Igéjének *fényében* járnak. Nem veszítjük el a saját akaratunkat, csak azért, mert kereszténnyé lettünk. Akarhatjuk azt is, hogy az Urat szolgáljuk, de azt is, hogy nem, még ha keresztények vagyunk is.

Ha *közösségben* járunk Istennel, szolgálni akarjuk Őt. De ha a közösség *ellaposodik* és elsilányul, akkor automatikusan a hústest és a természetes emberi gondolkodás veszi át a hatalmat, és ural bennünket. És az ördög ki fogja használni a lehetőségeket.

Azok az emberek, akik *szoros* közösségben járnak Istennel, *örömet* akarnak szerezni „apukájuknak”, a mennyei Atyjuknak. Ha az emberek Istenhez *tartoznak*, és az Ő Igéjének *fényében* járnak, a válasz „fertőzése” *elkerüli* őket.’

333. Isten irgalmas

Bizony, jóságod és kegyelmed követnek engem életem minden napján, s az Úr házában lakozom hosszú ideig. – Zsoltár 23,6

‘Pál így szól a hívőkhöz az 1Korinthus 7,27-ben: „Feleséghez vagy kötve?” Megházasodtál? Szövetségre léptél egy feleséggel? Milyen hozzáállást kell tanúsítanod? „Ne keress elválást!” Nem lenne szabad keresned az elválást. Elsőként a *helyreállítást* kell szorgalmaznod.

Ne próbálj mindenáron eloldatni. Ha mégis *eloldattál* a párodtól, akkor annak az lehet az oka, hogy a társad hazaköltözött az Úrhoz, vagy különváltatok bármilyen okból. Ilyenkor ne keress automatikusan új házastársat.’

Az igazság – Isten Igéjének megismerése – az, ami *sabaddá* tesz bennünket! Isten Igéje a *legjobb forrás*, ami által élhetünk! Nincs más, ez a legjobb. Ha elváltál már egyszer, kétszer, vagy akár ötször is, Isten nem akarja, hogy *kárhoztasd* magad! Mert a kárhoztatás blokkolná a hitet!

Vannak, akik azt tanítják, hogy Isten előtt az az *egyetlen igazi* társ, akivel először kötöttél házasságot. Ez az álláspont nem egyezik meg a János 4,18-al. A samaritánus asszony hányszor volt férjnél? Ötször. Figyeld meg: Jézus elismerte mind az öt házasságot! És nyilvánvaló, hogy a Jézussal való találkozásakor együtt élt valakivel.

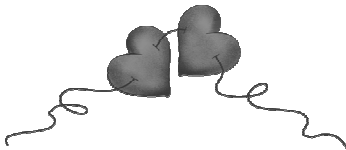
Ha újjászületett keresztényként a házasságodban komoly problémák merültek fel, megpróbáltatásokkal szembesülsz, és már azon gondolkodsz, hogy abbahagyod, *feladod*, akkor azt javaslom, *ne tedd!*

Ha akkor *váltál el*, amikor még nem voltál az Úrban, ne foglalkozz vele! Amikor újjászületted a Krisztusban, minden *régi dolog elmúlt*. (2Kor. 5,17) Ennek a megértése nagy megkönnyebbülést ad. Egyszerűen ne foglalkozz azzal, hogy milyen voltál az újjászületésed előtt!

A válás *nem* Isten akarata, ezért nincs a tetszésére! De az Úr akkor is kegyelmes! Van élet a válás után? Igen! Lehet *jó életed* a válás után? Igen! Sokkal jobb lett volna, ha nem válsz el? Igen! Ugyanis abban mutatkozott volna meg Isten *tökéletes* akarata. Ezért mindig helyesen tesszük, ha engedelmeskedünk Isten tervének.

Az életben néhány dolog már *nem* hozható helyre. Ha valaki már *újból megházasodott*, újabb családja van, és az élete más irányt vett, akkor már soha *nem* tud visszamenni abba a helyzetbe, amiben korábban volt. De ezt az Úr tudja, és akkor is *irgalmas* és kegyelmes, és *jó terve* van a számára.

Amerre csak mész, még ha *nem* is jársz Isten *tökéletes* akaratában, a *kegyeltsége rajtad* lesz. És ha *felnövekedtél* benne, akár merre is mész, *követni fog Isten jósága*. Garantált, hogy ez a kegyelem *utánad megy!* (Zsolt. 23,6)

Vége a 2. kötetnek.